

Lelijos
PASLAPTIS

Jis ilgai jos laukė. Ir dabar nė už ką nepaleis...

ANDRĖJA

ANDRĖJA

Lelijos
PASLAPTIS

Romanas

Kambaryje įsižiebusi šviesa apakino merginą ir privertė ją kelis kartus sumirksėti. Buvo dešimta valanda vakaro. Dangų jau seniai gaubė sutemos, paukščiai giesmininkai, pirmosios rudens šalnos nuvaikyti nuo šakų, jau seniai buvo nutilę. Lėja padėjusi šalia savęs ant kelių laikytą knygą pažvelgė į seserį.

– Tikriausiai sušalai, varliuk? – Atlaidžiai šyptelėjusi atsistojo. – Einu užkaisiu arbatos, o tu skubėk į karštą vonią, kitaip tikrai persalsi.

Mažoji sesutė suraukė savo gražią nosytę, tačiau nesiginčydama nužingsniavo į vonios kambarį. Netrukus nešina garuojančios arbatos puodeliu įėjo Lėja ir atsistojo ant skalbimo mašinos.

– Na, pasakok visas naujienas. Labai jau ilgai tavęs nebuvo. Kur klajojai?

– Jei pažadėsi nesinervinti, nebarsi, nepamokslausi, papasakosiu.

Lėja įdėmiai pažvelgė į savo seserį. Negera nuojauta smilktelėjo širdin. Šypsena nuo lūpų dingo.

– Pažadu. Klok. – Merginos balsas tapo duslus.

Geida paniro giliau į putotą vandenį ir, svajingai žvelgdama į karšto vandens garus, kylančius lubų link, nusišypsojo.

– Dalyvauju konkurse „Mis vilnietė“ ir šiandien laimėjau pirmąją atrankos turą. Konkuravo trisdešimt aštuonios merginos, o

išrinko tik dešimt. Ir įsivaizduoji – tame dešimtuke esu ir aš! O, Lėja, jaučiuosi tokia laiminga!

Tačiau Lėja nepajuto jokio džiaugsmo ar džiugaus jaudulio dėl sesers sėkmės. Greičiau priešingai. Nejau ji ir liko tokia pat lengvabūdė vėjavaike, nors jau sulaukė aštuoniolikos. Taip ir nepasimokė iš jos, iš Lėjos, nesėkmės.

– Geida, man nepasigirdo? Tu dalyvavai peržiūroje? Net nieko nepasakiusi? Po to, kas man nutiko?

– Jei būčiau pasisakiusi, tikrai nebūtumei pritarusi. O tai, kas atsitiko tau... Tai buvo taip seniai. Visi jau pamiršo tą nutikimą. O man būtinai reikėjo dalyvauti!

– Kam tau visa tai?

– Aš noriu laimėti! – tvirtai atsakė Geida. Lėja sesers akyse pastebėjo ryžto ugnies.

– Kam?

– O kam, tavo manymu, žmonės dalyvauja tokiuose renginiuose ir stengiasi laimėti? Jaučia, kad gali. Aš taip pat jaučiu esanti pranašesnė už tas devynias merginas. Ir būtinai dalyvausiu toliau. Dabar jau manęs niekas neperkalbės.

– Kam tau to reikia, Geida? – pakartojo klausimą Lėja, jausdama, kaip senka kantrybė dėl tokio sesers lengvabūdiškumo.

– Aš to noriu ir jaučiu, kad laimėsiu! – susierzinusi riktelėjo Geida ir piktai pažvelgė į seserį. – Juk pati matai, kad mokslo guzu netapsiu. Tikrai nesiruošiu stoti į universitetą kaip tu ir penkerius metus džiovinti smegenis. Prašau, pasakyk, kodėl negaliu pasinaudoti savo grožiu ir susikurti ateitį mados pasaulyje? Jei laimėsiu, man atsivers visos durys į pasaulį. Neabejoju, kad mane pastebės. Jaučiu, tai – mano likimas.

Lėja jau žiojosi prieštarauti, tačiau nutilo ir užsimerkusi palingavo galvą. Žinojo, kad su Geida ginčytis beprasmiška. Tad jei nenori sukelti rimto kivirčo, privalo išeiti ir apsiraminti.

Užsiplikiusi arbatos, mergina atsisėdo prie stalo, suėmė puodelį tarp delnų ir užsimerkė.

Tai buvo taip seniai, – pasakė Geida, tačiau Lėjai atrodė kitaip. Vos tik užmerkė akis ir leido prisiminimams nubusti, atrodė, kad viskas įvyko vakar. Aiškiai pajuto jau seniai atlėgusį skausmą, nepakeliamą karštį ir gerklės perštėjimą nuo neapsakomo riksmo, tuomet sudrebinusio visas Vilniaus Mados namų sienas. Praėjo penkeri metai, fizinis skausmas nuslopo, tačiau sieloje žiojėjo dar neužgijusi žaizda. Iki šiol Lėja negalėjo ramiai žiūrėti madų kanalo „Fashion“. Visas išgyventas košmaras dar buvo gyvas.

Spindintis prabanga, rampų nušviestas podiumo takelis kažkada pakerėjo ir ją. Gražūs kūnai, lieknos figūros, skoningas makiažas, galimybė pamatyti pasaulį – visa tai prieš penkerius metus suviliojo ir aštuoniolikmetę Lėją. Ji, kaip ir Geida dabar, turėjo visus tam reikalingus duomenis. Mamos palaikoma peržengė Mados namų slenkstį ir sėkmingai kopė peržiūros etapais. Trūko tik vieno žingsnio ir ji, kaip vėliau sužinojo, būtų iškovojo pergalės laurus. Tačiau tam nebuvo lemta įvykti. Paskutinio žingsnio nepavyko žengti.

Iš vonios, tyliai niūniuodama, į virtuvę įplaukė Geida. Pastačiusi į kriauklę tuščią puodelį atsisuko į seserį.

– Lėja, suprantu, jaudiniesi ir bijai dėl manęs, tačiau gyvenime niekada nebūna dviejų vienodų nutikimų. – Pritūpusi prieš seserį, suėmė jos rankas savosiomis. – Man viskas bus gerai. Būsiu atsargi ir apdairi. Pažadų. Tik nedrausk man ten dalyvauti. Prašau.

Angeliškas veidelis žvelgė maldaujamai. Geida išties buvo ypatingai graži – giliai mėlynos akys kerėjo kiekvieną, iš prigimties banguoti šviesūs plaukai dailiai gaubė veidą. Šviesiaplaukė, mėlynakė lietuvaitė. Lėja, žvelgdama į sesers veidą, taip pat tikėjo, kad ją lydės sėkmė. Švelniai paglosčiusi mergaitės skruostą nusišypsojo.

– Gerai, Geida. Nedrausiu tau dalyvauti. Palaikysiu tave taip pat, kaip mane palaikė mama, kai kopiau laiptais į sėkmę. Būsiu šalia.

k

Kai Lėja atsikėlusi užsidarė vonioje, Geida jau miegojo. Sesuo išjudino praeities košmarus, kurie po pokalbio su ja nedavė ramybės. Atsistojusi prieš veidrodį Lėja lėtai atrišo naktinių marškinių raištelius, apnuogindama kaklą ir krūtinę.

– Pabaisa! – piktai sušvokštė ji, žiūrėdama į subjaurotą savo kūno odą.

Lėja nesugebėjo sulaikyti į akis plūstelėjusių ašarų, kurios nuriudėjo skruostais. Tačiau jokios ašaros negalėjo padėti. Vienintelė viltis buvo plastinė operacija. Bet tam mergina neturėjo pinigų. Jau seniai buvo palaidojusi mintį, kad kada nors iš namų galės išeiti apsisivilkusi suknelę su petnešėlėmis ar palaidinukę gilia iškirpte. Tačiau svajonė dar kažkur giliai viduje buvo gyva.

Žvelgdama į savo randuotą, susigumbavusią nuo karštos ugnies liepsnos krūtinės bei kaklo odą, mergina net suraukė antakius. Gydytojai žadėjo, kad laikui bėgant paraudimai pradings, tačiau dabar ji buvo išmarginta bjauriomis raudonomis dėmėmis, kurių net makiažas niekaip negalėjo paslėpti. Iš pradžių Lėja dar stengėsi užmaskuoti tuos baisiuosius randus, bet paskutiniu metu liovėsi.

Užteko vienam draugui pasakyti neatsargų sakinį, visiems laikams atėmusį iš merginos meilės laukimo laimę. Lėja žinojo, kad Mantas tikrai nenorėjo jos užgauti ar pažeminti, tačiau vaikino reakcija į randus padėjo tašką visoms mergaitiškoms svajoms apie meilę.

Kartą, švelniai bučiuodamas, Mantas lengvai glamonėjo jos kaklą, o užkliudęs gumbuotą odą atšoko nuo merginos. Jis patraukė jos palaidinę žemyn, norėdamas akimis išvysti tai, ką užčiuopė rankomis.

– O Dieve, koks siaubas! Lėja, kas tai? Tavo visas kūnas toks?

Jo balso intonacija tą kartą atšaldė visus jausmus merginos sienoje.

Lėja, vydamą nemalonius prisiminimus šalin, krestelėjo galvą ir, nusigręžusi nuo veidrodžio, išėjo iš vonios kambario.

k

– Kelintą valandą šiandien renkatės peržiūrai? – pasidomėjo Lėja, pildama į puodelį kavą. – Gal spėsiu ateiti pasigrožėti savo konkursante?

Geida, nurydama kąsnelį sumuštinio, papurtė galvą.

– Šiandien – ne. Geriau ateik rytoj. Į finalinę dieną. Ir žurnalistams bus leidžiama pasigrožėti mumis bei įamžinti nugalėtojos karūnos spindesį. Tikiuosi, ji spindės ant manosios galvos.

– Nė kiek tuo neabejoju! – Pastačiusi puodelį į kriauklę, Lėja pabučiavo seserį į skruostą. – Sėkmės, varliuk. Man jau metas.

Sėdėdama savo studijoje prie patogaus stalo, mergina apsidairė po patalpą. Kaip sunkiai jos su Ugne įkūrė šią firmą, kiek įdėjo meilės, jėgų ir kantrybės, kiek praliejo ašarų, susidūrusios su pirmomis nesėkmėmis. Tačiau dabar abi buvo gana žinomos dizainerės,

turinčios gerą reputaciją ir gausų klientų ratą. Lėja didžiavosi tokia sėkme, mėgo savo darbą. Bet būdama Geidos metų savo ateitį matė visai kitokią. Ji taip pat regėjo rampų šviesą, fotoaparatus blyksnius ir save, vilkinčią nuostabiais drabužiais, visų dėmesio centre.

Dabar tai prisiminusi Lėja tik šyptelėjo. Kokios vaikiškos svajos tuo metu gyveno jos galvoje. Aštuoniolikmetei merginai atrodė, kad grožis gali nulemti gyvenime viską. Daug ką – taip, bet ne viską. Ir Geida dabar mąsto lygiai taip pat, kaip tada Lėja. Matyt, visų tokio amžiaus merginų svajonės vienodos – svarbu tik grožis, puikūs drabužiai bei princas ant balto žirgo, kuris nusineš į pasakų karalystę ir apibers brangenybėmis. Tik gaila, kad užaugus šios svajonės išsisklaido kaip rūkas. Ima blankti vos susidūrus su žiauria gyvenimo realybe.

Jei ne skaudus gyvenimo įvykis, vargu ar Lėja būtų pasiekusi tokių aukštumų. Atsisakiusi pasimatymų, mergina įstojo į Dailės akademiją ir sėkmingai baigė mokslus, gavo dizainerės diplomą. Tada ir kilo idėja įkurti savo studiją. Tačiau vienai tai padaryti sunku. Ir ji prikalbino Ugnę, savo grupės bendramokslę, su kuria artimai bendravo. Apimtos didelio entuziazmo abi kibo į darbą ir greitai su pasididžiavimu virš išnuomotų patalpų durų pakabino iškabą DIZAINO STUDIJA „SPEKTRAS“. Merginos dirbo išsijusios ir žingsnis po žingsnio kopė sėkmės laipteliais. Keli pelningi projektai ir nuomojamos patalpos tapo nuosavomis. Klientų ratas didėjo, darbo daugėjo.

Ir štai po trejų metų studija „Spektras“ Vilniuje jau buvo išsikovojoji savo vardą. Šie metai taip pat buvo sėkmingi. Tad po paskutinio didelio darbo Ugnė, gavusi pasiūlymą stažuotis užsienyje, be jokios sąžinės graužaties išvažiavo į Prancūziją, palikdama firmą

ant Lėjos pečių. Merginos viena kita pasitikėjo besąlygiškai ir puikiai sutarė, tad kartas nuo karto palepindavo save poilsio atostogomis kitose šalyse. Ugni atostogos sutapo su stažuote.

Užsisvajojusios Lėjos mintis nutraukė telefono skambutis.

– Dizaino studija „Spektras“... Taip... Taip... Taip... Taip, žinoma, galime atlikti tokius darbus... Žinoma, tai nesukels jokių keblumų. Jei rytoj man atvežtumėte patalpų brėžinius, parengčiau darbų sąmatą ir galėtumėte pats spręsti, ar mano paslaugos jums priimtinos... Taip, puiku. Rytoj ryte laikiu jūsų.

Lėja padėjo ragelį ir tik tada susigriebė, kad be reikalo paskyrė susitikimą rytoj. O jei Geidos pasirodymas taip pat vyks iš ryto? Juk ji žadėjo rytoj būti kartu su seserimi ir palaikyti ją.

– Ne, finalinis pasirodymas negali būti ryte. Jis tikrai vyks vakare, – balsu mąstė mergina, keldamasi nuo krėslo užkaisti virdulį. – O šis užsakymas pačiu laiku! Geidos apdarams prireiks pinigų. Ir kaip aš vakar nepasidomėjau, iš kokių pinigų ji dabina? Mano debiuto madų pasaulyje dienomis drabužiais rūpinosi mama. O aš visai nepagalvojau apie Geidą. Beje, ji ir pati neužsiminė nei apie pinigus, nei apie drabužius.

k

Naujasis Lėjos klientas buvo penkiasdešimt metų perkopęs vyras, tačiau nepraradęs jaunatviško gyvenimo džiaugsmo, kurio ji neretai pasigesdavo, bendraudama su savo bendraamžiais. Tai buvo aukštas ir simpatiškas vyras, iš karto sudominęs Lėją kaip pašnekovas. Jis tiksliai žinojo, ko nori, o pageidavimai buvo trumpi ir konkretūs.

Su šiuo žmogumi bus malonu bendrauti ir dirbti, – pagalvojo Lėja, klausydamasi naujo užsakovo. Jie abu dabar sėdėjo nedidelėje

kavinėje, esančioje netoli Lėjos darbovietės, prie garuojančių puodelių su kava ir svarstė visus „už“ ir „prie“.

– Nenoriu nieko ekstravagantiško ar labai šiuolaikiško, – tarė Lėjos klientas, įdėmiai žvelgdamas jai į akis. – Noriu, kad tas namas taptų jaukiu lizdeliu, į kurį norėtusi grįžti po darbo dienos. Švelnios spalvos, patogūs baldai ir...

– Atsiprašau, kad pertraukiu, pone Bareiki, tačiau noriu pasitikslinti, ar teisingai jus supratau. Jūs pageidaujate, kad namo baldus taip pat išrinkčiau aš?

– Na taip, žinoma. Noriu, kad jį sutvarkytumėte ir įrengtumėte. Manęs nesuvaržys jokios išlaidos. Tikiuosi, jums toks mano užsakymas nesudarys sunkumų. Ir dar vienas prašymas – kadangi teks dažnai bendrauti, apsieikime be formalumų. Mano vardas – Albertas. Tikiuosi, neprieštarausite, jei ir į jus kreipsiuosi vardu. Ir nereikia jokių *ponų*.

– Sutinku. Manau, taip išties bus patogiau, Albertai. Tačiau dėl darbo yra vienas bet, – Lėja nutilo žvelgdama į savo klientą. – Matote, baldai – gana asmenišką daiktą. Tai, kas man gali pasirodyti patogų ir gražų, jums bus nepriimtina, arba – atvirkščiai. Tai skonio dalykas, kiekvienas žmogus kitaip jaučia.

– Tuomet baldus rinksime kartu, – nuoširdžiai šypsodamasis tarė Albertas. – Jūs išrinksite, paskambinsite man ir aš apžiūrėjęs nuspręsiu, ar jie man tinka. Ir, mano nuomone, jūs turėtumėte apžiūrėti patį namą, o ne tik jo brėžinius. – Jis žvilgtelėjo į laikrodį. – O kodėl mums to nepadarius tuojau pat? Dabar tik vienuolikta valanda. Užtruksime neilgai, o vėliau pavaišinsiu jus pietumis.

Lėja sutiko. Sesers pasirodymas vyks vakare. Iki septintos valandos ji laisva. Vakara tvirtai buvo nutarusi praleisti su Geida.

Alberto namas buvo Pilaitės mikrorajone. Tai džiugino Lėją, kadangi į kitą rajoną būtų buvę keblu dažnai važinėti. Šiuolaikišku stiliumi suprojektuotas pastatas atrodė gana įspūdingai, namo charakterį ryškino ir architekto sprendimas pastatyti jį tarp trijų aukštų pušų. Tikriausiai tai statybų metu sudarė nemažai keblumų, tačiau dabar, kai darbai baigti, galutinis rezultatas buvo puikus. Lėja nesivaržydama savo apmąstymais pasidalino su Albertu.

– O, kad jūs žinotumėte, kiek man kainavo nervų šių pušų išsaugojimas! – Albertas karčiai šyptelėjo. – Nė viena statybinė įmonė nesiėmė mano pasiūlymo. Visos reikalavo, kad pušys būtų išrautos. Džiaugiuosi bent vienam rangovui sugebėjęs įrodyti, kad šie medžiai čia būtini. Ir dabar tuo labai patenkintas.

Lėja pritardama linktelėjo ir dar kartą apsidairė. Išties nuostabi vieta – tylą, ramybę, tik neįkylus medžių ošimas drumstė gaubiančią tylą.

– Taip, čia nuostabu. Esu įsitikinusi, kad jūs su savo šeima čia gyvendami būsite laimingi.

– Tikriausiai jums dar nepasakiau, kad šį namą statau ne sau. – Pastebėjęs nustebusias Lėjos akis, Albertas skubiai paaiškino: – Vasarą veda mano vyresnysis sūnus. Tai bus vestuvinė dovana nuo mūsų su žmona.

– Oho! – nusistebėjo Lėja. – Norėčiau būti jūsų sūnaus išrinktosios vietoje.

Pažvelgusi Albertui į akis, Lėja suprato, kad pajuokavo nelabai sėkmingai. Vyro veidas surimtėjo, akyse išnyko draugiškas spindesys.

– Atleiskite, – greitai atsiprašė ji, – nepagalvojusi leptelėjau. Tačiau ši vieta taip mane sužavėjo. Dovanokite.

Albertas nieko neatsakė. Tylėdamas patraukė prie lauko durų, o atrakinęs mandagiai praleido merginą pirmą savęs.

Lėja smalsiai dairėsi po tuščias patalpas, o galvoje viena idėja keitė kitą. Jau beveik įsivaizdavo, kaip atrodys šie tušti kambariai, kai čia pasidarys jos fantazija ir dailidžių brigada. Jau žinojo, kokios spalvos bus vieno ar kito kambario sienos, kaip atrodys virtuvė bei miegamasis. Tikriausiai visi jos jausmai atspindėjo veide, nes Albertas, iki šiol tylomis stebėjęs merginą, staiga negarsiai tarė:

– Matau, jums čia ištis patinka. Vadinasi, savo darbą atliksite su įkvėpimu bei meile.

– O, tuo galite neabejoti! Jau žinau, kaip viskas čia atrodys. Tik ar esate įsitikinę, kad jūsų parinkti baldai visiškai atitiks jaunavedžių skonį. Juk gali...

– Viskas bus gerai, – gana grubiai pertraukė ją Albertas, – dėl to turėtumėte mažiausiai jaudintis. Jeigu kas nors jiems nepatiks, turės visą gyvenimą apstatyti šį namą taip, kaip jiems atrodys geriau.

Alberto žodžiai patvirtino, kad sūnaus vedybos jam ne prie širdies, ir Lėja pasižadėjo pasistengianti daugiau neužsiminti apie tai.

– Na, ką gi. Tuomet puiku. Po poros dienų parodysiu jums savo minčių rezultatus ant popieriaus. Jei patiks, galėsime pradėti darbus. Visas smulkmenas derinsiu su jumis, kad vėliau neiškiltų jokių nesklandumų. Manau, visi paruošiamieji darbai užims daugiausia tris savaites.

– Puiku. Bendrausime telefonu, kartas nuo karto aš pats jus aplankysiu. – Užrakinęs duris ir atidaręs merginai automobilio dureles, sulaukė ją už rankos. – Atleiskite, jei buvau grubus. Tačiau negaliu ramiai kalbėtis apie tas vedybas. Paprasčiausiai, man atrodo,

kad sūnus daro klaidą, žengdamas tą žingsnį. Jo išrinktoji visiškai jam netinka. Bent jau taip manome mudu su žmona.

– O pasikalbėti su juo nebandėte?

– Jis – be galo užsispyręs vyras. Net jei dabar ir jaučia, kad klydo ar paskubėjo apsisprendamas, niekada to nepripažins.

– Aš suprantu, – tyliai tarė Lėja, jausdama šalia stovinčio vyro išgyvenimus. – Ateityje pasistengsiu laikyti liežuvį už dantų ir nelaidyti savo replikų. O beje, jūs nesirengiate jiems pasakyti apie šį namą? Galbūt dar spėčiau pakeisti tai, kas jiems nepatiks.

Albertas papurtė galvą.

– O ne. Tik likus savaitei iki vestuvių atsivešiu čia sūnų. Jis pamatys mūsų dovaną. O jo naujoji žmona peržengs šį slenkstį tik būdama ponja Bareikienė.

Griždami atgal į miesto centrą Lėja ir Albertas tylėjo. Pokalbis nesirišo, todėl mergina išlipusi iš automobilio mandagiai atsisakė siūlomo kvietimo papietauti ir atsisveikinusį nužingsniavo savo firmos link.

k

Septintą valandą vakaro, dar spėjusi užsukti namo persirengti, Lėja virpančiomis rankomis padėjo Geidai užsagstyti vakarinės suknelės sagutes. Išvakarėse be reikalo jaudinosi dėl sesers drabužių. Pasirodo, visas merginas puošė renginio rėmėjai. Net avalynė parinkta kiekvienai dalyvei individualiai.

Geida atrodė nepaprastai graži. Tamsiai mėlynos spalvos suknelė puikiai derėjo prie jos šviesių plaukų ir mėlynų akių.

– Tu nuostabi, Geida, – tyliai sušnibždėjo Lėja, atsitraukdama nuo jos per žingsnį ir dar kartą nužvelgdama nuo galvos iki

kojų. – Kaip gaila, kad mama ir tėtis tavęs nemato. Jie tikrai džiūotųsi tavimi.

Taip, kaip kažkada mama didžiavosi manimi, puošdama prieš paskutinį ir lemiamą pasirodymą, – pagalvojo Lėja ir pajuto, kaip akyse ėmė tvenktis ašaros.

– Na, manau, aš tau daugiau nebereikalinga. Einu į salę ir laukiau tavo pasirodymo.

Pabučiavo seserį į skruostą ir išėjo.

Salė buvo pilna žmonių. Spragsėjo fotoaparatai, šurmuliavo žiūrovai. Atmosfera kaito nuo nekantraus laukimo. Bandydama prasibrauti arčiau scenos, Lėja už nugaros išgirdo pažįstamą balsą.

– Panele Lėja, tikrai nesitikėjau šiandien jus čia sutikti.

Atsisukusi Lėja susidūrė su draugiškomis Alberto akimis ir nusišypsojo.

– Aš taip pat nesitikėjau, kad jūs domitės tokiais renginiais.

Albertas pasilenkęs arčiau merginos tyliai sušnibždėjo:

– Patikėkit, aš čia tikrai ne savo valia. Jei ne mano naujai iškepta martelė, niekada čia nebūčiau atėjęs. – Albertas apsidairė ir kažkam pamojęs ranka vėl atsisuko į Lėją. Kai prie jų priėjo aukštas, šviesiaplaukis vyras, tarė: – Lėja, leiskite jus supažindinti su savo vyresniuoju sūnumi Nagliu. Sūnau, tai – Lėja, talentinga dizainerė, kurianti mano firmos interjerą, – Albertas sukalbiškai mirktelėjo, prašydamas išsaugoti jo paslaptį.

– Man malonu susipažinti, panele. – Naglis lengvai linktelėjo galvą ir švelniai spustelėjo merginos ranką. – Domitės tokiais renginiais ar esate čia darbo reikalais?

– O ne! Tikrai ne darbo! Į finalinę atranką pateko mano sesuo. Stengiuosi palaikyti ją morališkai. – Lėja nuoširdžiai nusišypsojusi

atsisuko į Albertą. – Tačiau aš taip jaudinuosi. Jaučiu, jog man pačiai reikalinga moralinė parama.

– O, tai esate mūsų konkurenčių giminaitė? – vėl prabilo Naglis, sužavėdamas merginą savo žemu balsu ir priversdamas pažvelgti į jį. – Čia dalyvauja mano būsimoji žmona.

Lėja pastebėjo, kad paskutinį sakinį Naglis ištare šalta ir abejingai. Nesijautė nei pasididžiavimo savo išrinktosios sėkme, nei džiugaus laukimo, kuris buvo apėmęs pačią Lėją. Ji atsargiai pažvelgė į Albertą.

– Sveikinu. Tikiuosi, konkurso rezultatai nepaveiks mūsų darbo santykių?

– Tikrai ne! – vienu metu ištare tėvas su sūnumi ir garsiai nusijuokė.

– Kelintas jūsų sesers numeris? – pasidomėjo Naglis. – Nejau ir ji tokia pat nuostabi, kaip ir jūs? – Trumpam nutilo, žvelgdamas Lėjai į akis. – Būdama tokia graži, taip pat galėjote dalyvauti šiame konkurse. Esu įsitikinęs, kad nugalėtojos laurai turėtų atitekti būtent jums.

Lėja pajuto, kaip nukaito jos skruostai, ir nedrąsiai šyptelėjo.

– Dėkui už šiuos žodžius, tačiau mano amžius jau neatitinka konkursantės reikalavimų. – Ir staiga net nesusimąstydama išpyškino. – Kažkada ir aš dalyvavau tokiame konkurse, tik, deja, nesėkmingai.

Tą pačią akimirką pasigailėjo tai pasakiusi, nes dvi poros susidomėjusių žvilgsnių įsmigo jai į veidą, laukdamos pasakojimo tęsinio.

– Matyt, komisijos nariai buvo akli, – netikėtai tarė Naglis ir nusišypsojo. – Juk neįmanoma nepastebėti jūsų grožio.

Lėja jau nebežinojo, kaip išvengti tolesnio pokalbio, tačiau ją išgelbėjo nuo scenos pusės atsklidę muzikiniai akordai. Nuisuko į sceną, vis dar jausdama į save įsmeigtą Naglio žvilgsnį.

– Jūs taip ir neatsakėte, kuris jūsų sesers numeris, – vėl užkalbino ją Naglis.

– Ketvirtas. O jūsų išrinktosios?

– Septintas.

Šį kartą vyro balse nuskambėjo neslepimas susierzinimas, tačiau Lėja nieko neatsakė, tik susidomėjusi žvelgė į sceną ir laukė merginų pasirodymo.

Viena po kitos elegantiškai į salę įplaukė dešimt merginų ir gražiai sustojo visai prie scenos krašto. Lėja neatitraukdama akių stebėjo Geidą ir išdidžiai šypsojosi. Ji išties nuostabi ir nepakartojama. Akimis suradusi, Lėja įdėmiai nužvelgė merginą su septintuoju numeriu. Ji graži, netgi labai, tačiau tas grožis šaltas. Geida tiesiog spinduliavo vidiniu grožiu, o jos konkurentė atrodė šaltai išdidi ir nepasiekiamo. Dirbtinė šypsena ant jos lūpų tikrai nekėlė susižavėjimo.

– Jūsų sesutė nuostabi, – staiga išgirdusi vyrišką šnabždesį, Lėja atsisuko. Tai Naglis. – Tačiau jūs savo grožiu jai nė kiek nenusileidžiate.

– Dėkoju. Ir jūsų nuotaka – nepakartojama, – neliko skolinga Lėja. – Manau, šiandien komisijos nariai turės gerai paprakaituoti.

Vyriškis nieko neatsakęs vėl nukreipė žvilgsnį į salę. *Arba jis nepataisomas mergišius, kuris flirtuoja su kiekviena sutikta mergina, arba jam visiškai nerūpi būsimoji žmona.* Taip galvojo Lėja, žvelgdama į sceną ir kartas nuo karto jausdama karštą vyriškio alsavimą ant savo pakaušio. Jautė, kad jiedu stovi arti vienas kito, tačiau

pasitraukti nebuvo kur. Prasidėjus renginiui, žmonių prigužėjo dar daugiau ir salė buvo sausakimša.

Laikas bėgo. Praėjo šokių konkursas, maudymosi kostiumėlių demonstravimas, trumpas merginų prisistatymas. Ir štai pagaliau atėjo lemiamą akimirka. Vakarinėmis suknelėmis apsirengusios merginos įžengė į sceną. Geida žingsniavo išdidžiai iškėlusi galvą, lyg karalienė. Atrodė laisva ir nesuvaržyta. Lėja jos veide nepastebėjo nei nerimo, nei nepasitikėjimo savimi, nei jaudulio. Kai vienas iš komisijos narių pakilo į sceną ir atsistojo šalia merginų, rankoje laikydamas lemtingus vokus su nugalėtojų pavardėmis, Lėja prispaudė rankas prie krūtinės, tarsi pasiruošusi maldai, ir sulaukė kvėpavimą.

Ant peties pajuto šiltą ranką.

– Viskas bus gerai, nereikia taip jaudintis.

Atsisukusi mergina susidūrė su pilkomis Naglio akimis ir sustingo. Jo veidas buvo taip arti. Akys net nemirksėdamos stebėjo Lėjos veidą ir mergina jose įžvelgė susižavėjimą. Sumišusi sugebėjo tik linktelėti ir užsimerkė, taip išsivaduodama iš vyro akių nelaisvės.

Pagaliau pradėjo vardinti nugalėtojas. Buvo karūnuota antroji vicemis. Ja tapo Naglio išrinktoji – Oksana Kornijenko. Visa salė griaudėjo nuo plojimų, tačiau mergina net nešyptelėjo. Net per tokį atstumą Lėja pajuto jos pyktį ir nepasitenkinimą komisijos sprendimu. Pažvelgė į Geidą. Ji stengėsi šypsotis, tačiau dabar jos veide aiškiai matėsi įtampa. Žvalgėsi po salę, lyg ko ieškodama. Lėja neiškentusi pasistiebė ir pamojo jai ranka, duodama suprasti, kad ji čia, kartu su ja. Geidos veide nušvito šypsena. Paskelbus pirmąją vicemis, atėjo iškilingiausia akimirka. Į sceną buvo įnešta nepakartojama tiara. Salė pritilo.

– Mis vilniete tapo... numeris... ketvirtas... Geida Tamulionytė.

Lėja net klyktelėjo iš džiaugsmo. Ji stengėsi prasibrauti prie scenos, bet žmonių buvo pernelyg daug. Iš tolo stebėjo, kaip nuostabia tiara dabinama Geidos galva ir kaip jos mažoji sesutė šluostosi skruostais riedančias laimės ašaras.

– Sveikinu, – išgirdo ji Alberto balsą visai šalia. – Ji išties verta šio titulo. Nuostabi mergaitė.

Naglis taip pat pritarė tėvo nuomonei ir nuoširdžiai pasveikino Lėją su pergale.

– Mano mažytė sesutė jau užaugo. – Tik tiek tesugebėjo ištarti susijaudinusi Lėja. – Mano mažasis varliukas.

Kai spūstis kiek sumažėjo, Lėja nutarė prasibrauti į užkulisius ir susirasti Geidą. Tikėjosi tai padaryti kartu su Nagliu, žinodama, kad jis taip pat skubės pasveikinti savo išrinktosios su pergale, tačiau apsidairiusi jo nebepamatė.

Už scenos šurmulyš nebuvo nutilęs. Pirmyn atgal bėgiojo vis dar įsiaudrinusios konkursantės. Vienos atrodė ramios, kitos, pa juodusiais paakiais nuo blakstienų tušo ir paraudusiomis nosytėmis nuo ašarų, apraudėjo savo nesėkmę ir pralaimėjimą.

Geidos niekur nebuvo matyti. Lėja šiaip ne taip prasibrovė į koridorių, vedantį prie persirengimo kambarių, kai staiga viename iš jų išgirdo isteriškai skambantį piktą moterišką balsą.

– Nejau taip sunku buvo tavo tėtui užtarti bent vieną žodelį už mane. Juk galėjo ir kyšį duoti, tikrai nuo to nebūtų nuskurdęs.

Lėja atsargiai dirstelėjo pro praviras duris. Kambaryje stovėjo antroji vicemis ir Naglis, kuris, susikišęs rankas į kelnių kišenes, klausėsi nepatenkintos būsimosios žmonos pretenzijų.

Skaitykite likusius
268 iš **288** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kai kurie papuošalai gali pakeisti gyvenimą. Ypač kai jie dovanojami paslaptingo vyro, turinčio ypatingų ketinimų...

Dizaino studijos Vilniuje bendrasavininkė Lėja, įgyvendinusi itin didelį ir pelningą užsakymą, išvyksta į Londoną aplankyti sesers. Sėkmingai modelio karjeros laiptais kopianti Geida tarsi žuvis vandenyje nardo pačioje Anglijos aukštuomenės grietinėlėje. Būriai gerbėjų seka kiekvieną jos žingsnį, o dovanos nebedaro įspūdžio. Vieną tokių dovanų, lelijos formos sagę, ji paskolina seseriai, su kuria ketina apsilankyti didžiuliame pokilyje. Gražuolė Lėja iš karto patraukia ne tik visos Londono aukštuomenės bei žiniasklaidos dėmesį, bet ir vieno nuošaliau stovinčio vyro. Išskirtinio grožio senovinė sagė taip pat prikausto žvilgsnius. Ir kai ką simbolizuoja. Kai ką labai svarbaus. Apie tai papasakoti gali tik jis, Rotvudo hercogas Maiklas. Sagė priklauso jam, ir jis įsitikinęs, kad ja pasipuošusi mergina – ypatinga. Jis nepaleis jos iš akių, kad ir kiek jam tai kainuotų... Pažadėjęs atskleisti, kodėl papuošalas toks svarbus, Maiklas primygtinai kviečia Lėją į Rotvudo pilį. Nors mergina mėgina priešintis, bet vyro įtikinėjimai ir smalsumas nugali. Šiaip ar taip, Maiklas itin žavus vyras... Tik ar neišgądins Lėjos senos paslaptys, protėvių praeiksmiai ir naujų bičiulių intrigos? O gal Maiklo ketinimai nėra tokie, kokie atrodė iš pradžių?

**JUMS TAIP
PAT PATIKS**

PASLAPČIŲ IR AUKŠTUOMENĖS INTRIGŲ KUPINAS MEILĖS ROMANAS

Jeigu jums patiko Andrėjos romanas „Jsimylėti pavojainga“, privalote perskaityti ir netikėtumų kupiną romaną „Lelijos paslaptis“.

OBUOLYS

nuo 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-632-8

9 786094 846328

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audito
knyga

Elektroninė
knyga